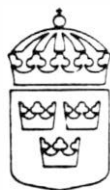

Motion till riksdagen

1989/90:Sf324

av Karin Wegestål och Birthe Sörestedt (båda s)

Tandvårdstaxan

Mot.
1989/90
Sf324-330

Tandvårdstaxan skall vara utformad i enlighet med de tandvårdspolitiska målen. I tandvårdslagens andra paragraf sägs att målet för tandvården är en god tandhälsa och en tandvård på lika villkor för hela befolkningen. I lagens tredje paragraf anges vilka krav som tandvården skall uppfylla. Tandvården skall

1. vara av god kvalitet och lägga särskild vikt vid förebyggande åtgärder,
2. tillgodose patientens behov av trygghet i vården och behandlingen,
3. vara lätt tillgänglig,
4. bygga på patientens självbestämmande och integritet samt främja goda kontakter mellan patienten och tandvårdspersonalen.

Med utgångspunkt från dessa tandvårdspolitiska mål har betänkanget av 1978 års tandvårdsutredning angående reviderad tandvårdstaxa (SOU 1982:50) angett att tandvårdstaxan bör tillgodose följande specifika mål:

Tandvårdstaxan skall medge tillgång till tandvård av god kvalitet, stimulera de försäkrade att söka tandvård samt bidra till att samtliga försäkrade kan beredas tillgång till regelbunden tandvård.

Taxan skall befrämja ett effektivt utnyttjande av tandvårdens resurser och gynna rationaliseringar både när det gäller den enskilda vårdgivaren och vårdgivarkollektivet. Utformningen bör göras så, att den också gynnar landstingens planering av tandvården.

Tandvårdstaxan skall i princip vara fri från vårdstyrande effekter.

Valet av vårdgivare skall i princip inte påverka patientens kostnad för tandvård.

Tandvårdstaxan skall ge patienter med stora vårdbehov ett högkostnads-skydd samt skydda patienterna mot omotiverade kostnader.

Taxan bör utformas så att den minimerar vårdgivarnas och samhällets administration och underlättar enhetlig planering.

Det kan konstateras, att tandvårdslagens andra paragraf med dess betoning av tandhälsan som det övergripande målet för tandvården inte återspeglas i tandvårdsutredningens mål för tandvårdstaxan. Inte heller tandvårdslagens tredje paragraf med dess framhävande av den förebyggande tandvårdens betydelse har satt några spår i utredningens målformuleringar.

Den nuvarande tandvårdstaxan är snarare ett hinder för en seriös satsning på förbättrad tandhälsa för hela befolkningen. Enligt den nuvarande taxan

ersätts vårdgivaren per utförd åtgärd. Ju sjukare patienten är, desto större ersättning får vårdgivaren. Ur ekonomisk synpunkt har vårdgivaren inget intresse av att patienten får en förbättrad tandhälsa. Ett sådant ersättningssystem kan leda till övervård, dvs. vårdgivaren utför fler åtgärder än vad patientens tillstånd kräver.

Mot. 1989/90
Sf324

Tandvårdstaxan borde istället utformas så, att vårdgivaren ersätts för tandhälsa och inte för antal utförda fyllningar och liknande. Den borde stimulera till förebyggande vård. Ur patientens synpunkt bör ett system vara positivt, som stimulerar tandläkaren att så tidigt som möjligt diagnostisera, förebygga och behandla tandsjukdomar.

Tandvårdstaxan borde ha en klar inriktning mot förebyggande tandvård och därigenom bättre motsvara kraven i tandvårdslagens andra och tredje paragraf.

I årets budgetproposition (prop. 1989/90:100, bil.7) föreslås att tandvårdsförsäkringen kommer att ses över, så att det förebyggande tandvårdsarbetet ges en starkare ställning. Med anledning härav föreslås att tandvårdstaxans betydelse i sammanhanget beaktas.

Hemställan

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om betydelsen av tandvårdstaxans utformning i förhållande till en bättre tandhälsa.

Stockholm i januari 1990

Karin Wegestål (s)

Birthe Sörestedt (s)